

skudt fordeling bliver mulig, ligesom det i øvrigt foreslås, at der bliver mulighed for at tekste udenlandske programmer.

Selv om en tidsforskudt fordeling m.v. eventuelt vil være lovlig efter loven om radio- og fjernsynsvirksomhed, må det understreges, at de berørte forhold også reguleres af lovgivningen om ophavsret, der kræver samtykke også fra de ophavsmænd og udøvende kunstnere m.fl., hvis værker og præstationer indgår i de pågældende programmer. Dette vil også gælde for en tekstning og tidsforskydning, som eventuelt måtte blive foretaget i hybridnettets overordnede dele.

3. Præcisering af bestemmelserne vedrørende lokal radio og tv

De ovennævnte forslag aktualiserer behovet for at sikre, at de lokale medier alene udøver deres virksomhed inden for det geografisk begrænsede område, som den lokale tilladelse omfatter. Det har endvidere vist sig, at der i sig selv er et behov for på nogle områder at præcisere og justere de gældende bestemmelser.

Det foreslås derfor, at der i loven sker en yderligere præcisering af kravet om, at programvirksomheden skal udøves selvstændigt, specielt med henblik på at forebygge, at lokale stationer indgår i forskellige samarbejdsforhold – navnlig network – der vil være i modstrid med intentionerne bag lokalradio- og tv-ordningen og de foreslåede ændringer på satellit- og kabelområdet.

Derudover har det vist sig, at der i visse tilfælde er behov for centralt at kunne gribe ind til sikring af, at loven overholdes lokalt.

Den decentrale administration fungerer i alt væsentligt godt, og de foreslåede ændringer tilsigter ikke at ændre på den grundlæggende decentrale struktur. De lokale nævn er imidlertid ikke underlagt det kommunale administrative hierarki, og kun i sager om nægtelse eller inddragelse af en tilladelse vil et nævns afgørelse kunne indklages for det centrale udvalg – Udvalget vedr. Lokal Radio og TV – med mulighed for, at udvalget omstøder afgørelsen.

Det foreslås derfor, at udvalget får mulighed for dels at pålægge et nævn at tage en sag op i alvorlige tilfælde af passivitet fra et nævns side, dels at omgøre et lokalt nævns afgørelse i tilfælde, hvor der synes at være tale om en åbenbar tilsidesættelse af de gældende bestemmelser. Endvidere foreslås, at udvalget får mulighed for i helt ekstraordinære tilfælde selv at tage en lokal sag op til afgørelse.

Forslagene er i øvrigt en udbygning af den kompetence, Udvalget vedr. Lokal Radio og TV allerede

har i dag, til selv at tage network-sager op og afgøre dem. Forslagene må forventes at tilskynde de lokale nævn til i højere grad at leve op til de gældende regler om tilsynspligt.

Med henblik på at styrke det lokale nævns behandling af ansøgninger om tilladelse og nævnets mulighed for at føre tilsyn foreslås det endelig, at kommunikationsministeren får adgang til i form af bindende regler at fastlægge krav til indholdet af ansøgninger og tilladelser.

4. Forholdet til de fælles europæiske regelsæt på fjernsynsområdet

Ved udformningen af lovforslaget er det som nævnt indgået som et formål at tilstræbe overensstemmelse mellem den danske lovgivning og den europæiske regulering, som findes i EF-direktivet om »tv uden grænser« (Rådets direktiv af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (89/552/EØF)) og Europarådets konvention om grænseoverskridende fjernsyn af 5. maj 1989.

I forbindelse med Rådets vedtagelse af tv-direktivet i 1989 blev det fra dansk side tilkendegivet, at man ikke agtede at administrere eller at gennemføre lovændringer i henhold til direktivet, og der blev henvist til, at direktivet indeholder elementer, der vedrører kulturelt samarbejde, som ikke er omfattet af Traktaten. Med hensyn til konventionen, hvis indhold i alt væsentligt svarer til direktivets indhold, blev det ved åbningen af denne for undertegnelse fra dansk side tilkendegivet, at man ikke havde taget stilling til, hvorvidt Danmark for sit vedkommende ville undertegne og ratificere konventionen.

Baggrunden for den danske holdning til direktivet var navnlig de heri indeholdte forpligtelser vedrørende de programmæssige mål. Ved direktivets endelige vedtagelse blev der af Rådet og Kommissionen afgivet erklæringer, som fremhæver disse forpligtelsers »politiske karakter«. Disse erklæringer giver kun mening, hvis de opfattes som en afgørende svækkelse af forpligtelsernes juridisk bindende karakter.

Samtidig kan man konstatere, at den danske lovgivning og praksis i alt væsentligt allerede i dag opfylder direktivets krav.

Hertil kommer, at Danmark ved regeringens memorandum af 4. oktober 1990 om en politisk, økonomisk og monetær union og senere ved konkrete udspil til Traktatændringer har lagt op til, at den kulturelle dimension inddrages direkte i EF-samarbejdet.